

ЗДРАВКО ПОПОВ СЛУЧКА В НЕДЕЛЯ

chitanka.info

Има хора, които не вярват на нищо от тъй многото разкази за мъртъвците. Аз не искам да споря с никого от тях. Ще си позволя само да разкажа това, което още продължава да се случва със самия мен.

С моя приятел имахме много спомени.

Една неделя останах свободен и отидох да го посетя. Седнах на крайчеца на каменния гроб и се замислих за нашите стари неща.

След малко, отмествайки поглед към мраморната плоча, съзрях някаква бележка. Вдигнах я и прочетох: „Отивам за малко до гробно поле 52. Скоро ще се върна“

„Е, разбира се, казах си, защо да не отидеш. Няма да стоиш мен да чакаш, след като половин година вече не съм се наканил да дойда... Аз, говедото, трябва да чакам.“

Останах на гроба доста дълго — струва ми се, мина обед, но моят приятел нещо се бавеше. Той и преди си беше заплеснат. Въздъгнах и станах. Тогава се сетих, взех бележката и написах отдолу: „Драги Рашо, идвах да те посетя, но ти, изглежда, вече имаш по-добри приятели, щом се бавиш по половин ден при тях. Моля те, идущата неделя си стой на мястото поне сутринта — ще дойда пак. Твой Христо.“

Бях по средата на пътя до къщи, когато една мисъл като мълния ме закова на мястото ми. „Брех! — казах си. — Тук има нещо не в ред... Нали Рашо почина тъкмо поради това, че при катастрофата изпотроши и двата си крака! А щом е така — как тогава ще може да се вдигне и да отиде чак до поле 52, което е на другия край на гробището: с чии крака ще отиде!!!“

Полазиха ме тръпки. В къщи не можах да хапна нищо, цял следобед бях измъчван от хиляди предположения, а надвечер почувствувах и световъртеж.

Разказах това нещо на мнозина от приятелите си, но никой не можа да каже поне дума за случилото се. Някои ме поглеждаха строго, други — които познаваха и Рашо — тъжно, но всички като че бързаха да се отдалечат.

Една сутрин бях още в леглото, когато влязоха две задъхани непознати момчета в бели мантии и съобщиха, че моят приятел ми изпраща спешно някаква бележка. Скочих прав върху дюшека и зачетох: „Христо, прощавай за неведението, в което те държах тези дни. Ще научиш всичко. Тръгвай веднага с хората, които, пращам.

Осигурил съм кола, която съм белязал нарочно с един червен кръст. Не взимай нищо със себе си. Рашо.“

Благодарих, обух един панталон и тръгнах.

— Между нас казано, този Рашо е най-големият заплес в света — споделих с момчетата по пътя. — Той винаги подминаваше къщата си, от която и посока да се прибира. Нали затова се сблъска и с тролейбуса, впрочем! Е, кога, питам, ще седне Рашо да организира хора, та и специална кола, заради мен? Откровено казано тази работа ми изглежда толкова ясна, колкото и онази на гробищата...

Момчетата излязоха много мили хора. Те не ме погледнаха нито строго, нито тъжно, а веднага се съгласиха, че не би било чудно, ако Рашо и сега се е заплеснал нанякъде. Целият шум с бележката може би само ще изгуби времето ни да го чакаме. Но, според тях, добрият приятел трябвало да умее и да чака.

Съгласих се, Рашо наистина е най-добрият ми приятел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.